

Regeringens Indsats paa det erhvervspolitiske Omraade, særlig dens Bestræbelser for at formindske Arbejdsløsheden. Han pegede dernæst paa Betydningen af Handelsoverenskomsten med England, som han haabede maatte føre til et voksende intimt Samarbejde mellem Danmark og England, og paa den siden sidste Valg gennemførte Lovgivning — særlig Sociallovgivningen og Kriselovgivningen —, som han karakteriserede som overordentlig rig og betydningsfuld. »Det danske Hus er«, fortsatte Taleren, »et smukt Hus i Nationernes Række. Dets høje Standard har Bondestanden og Arbejderstanden, hver paa sin Maade, bidraget til, og taabelige maatte Arbejderne være, om de ikke vilde værne og forsvare dette Hus, hvis Voldsmænd brød ind i det.« Disse Ord havde ikke mindst Adresse til Sønderjylland, og voldsomme Udtalelser om en Grænseflytning fra Personer paa den anden Side af Grænsen burde ikke paavirke vor Holdning. »Sønderjylland er dansk Jord, og paa denne bor et Folk, som er dansk, og som bevarede sit danske Sindelag under 54 Aars Fremmedherredømme.« Det havde glædet alle Danske at se den svenske og den norske Presse fremhæve den nuværende Grænse som de skandinaviske Landes Grænse mod Syd, og saaledes som Forholdene i Europa havde formet sig, syntes det nyttigt at prøve paa en baade økonomisk og politisk Udvidelse af det nordiske Samarbejde. — Taleren rettede derefter et Par Forespørgsler til Forsvarsministeren dels angaaende Overenskomsten med de frivillige Korps, hvis Øvelser i Vaabenbrug formentlig burde foregaa under Ledelse af Hærens Befalingsmænd, dels om Meningen med en Udtalelse af Generaløjtnant With, som tillagde Hærens Befalingsmænd den Opgave ikke blot at uddanne og lede, men ogsaa at være Ungdomsopdragere, en Tanke, der, for saa vidt man ad den Vej kunde give Ungdommen videre fysisk og aandelig Udvikling, maaske var Overvejelse værd. — Efter en Opfordring til Venstre om at gaa ind i et Samarbejde med Regeringen om den foreslaaede Kriselovgivning rettede Taleren sluttelig nogle kritiske Bemærkninger mod det paa sidste Landsraadmøde i Odense vedtagne konservative Program, som han fandt nazistisk farvet.

Venstres Ordfører, *Brorsen*, omtalte indledningsvis de Skuffelser, som det internationale Samarbejde siden 1920 havde beredt paa det handelspolitiske og det militærpolitiske Omraade. Der herskede nu en dirrende Uro overalt i Verden, en Uro, hvoraf der ogsaa gik Dønninger inden for Danmarks Grænser, ikke mindst i de sydjyske Amter. Vor Mindretalspolitik burde ikke ændres, men man maatte forlangé streng Loyalitet og være i allerhøjeste Grad agtpaagivende over for de forskellige Foreteelser i de sønderjyske Landsdele. Det